

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันวิชา หรือพระดำรัสสุดท้ายของพระพุทธเจ้าก่อนจะปรินิพพาน ความว่า “วชิระมา สงฆาราม อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ” แปลว่า “สังฆารทั้งหลาย มีความเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจงยังประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น ให้ถึงพร้อม ด้วยความไม่ประมาทเถิด” (ประยุทธ์ ปยุตฺโต, 2538, น.38) คำสอนเรื่องความไม่ประมาท เป็นคำสอนที่กว้าง และครอบคลุมหลักธรรมคำสอนอื่นๆไว้ ดังที่ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เปรียบเทียบความไม่ประมาทว่า ดุจดั่งรอยเท้าช้าง (พระมวงคตเทพมุนี, 2497) หมายความว่า ธรรมทั้งหลายที่เป็นกุศลที่ดี ทั้งหมดในพระพุทธศาสนา มีความไม่ประมาทเป็นพื้นฐานทั้งสิ้น ความไม่ประมาทจึงเป็นหลักธรรมที่สำคัญในปัจจุบันเมื่อเอ่ย คำว่า “ประมาท” ผู้คนส่วนใหญ่มักคิดว่ามีความหมายที่เกี่ยวข้องกับ อบายมุขที่เป็นสาเหตุของอุบัติเหตุ เพียงเท่านั้น เนื่องจากถูกใช้เป็นคำสำคัญในการรณรงค์ให้ลด ละ เลิก การดื่มสุรา(สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ, 2551) เช่น “ตั้งสติก่อนสตาร์ท ไม่ประมาทกลับถึงบ้านอย่างปลอดภัย” จึงทำให้ไม่ตระหนักถึงความประมาทในความหมายอื่น

ความประมาท ที่ได้กล่าวถึงในพระไตรปิฎก(มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539) ยังได้ระบุถึงความประมาทที่เกิดขึ้นจากการละเลยหน้าที่ของตน ทอดทิ้งกิจที่ควรทำ ไปทำกิจที่ไม่ควรทำ เห็นได้จากผลการประเมินคุณภาพโรงเรียนโดย สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา(สมศ.) ที่ได้วิเคราะห์และประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอกกรอบแรกของโรงเรียน การศึกษาขั้นพื้นฐาน 630,010 แห่งพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ตามหลักสูตรต่ำ ขาดการคิดอย่างเป็นระเบียบ ขาดความคิดสร้างสรรค์ ขาดนิสัยใฝ่เรียนใฝ่รู้ การขาดคุณสมบัติต่างๆของนักเรียนอาจเรียกได้ว่า ดำเนินชีวิตตั้งอยู่ในความประมาท จึงละเลยหน้าที่ในการศึกษา ไปทำกิจที่ไม่ควรทำ ซึ่งในปัจจุบันมีกิจกรรมที่นักเรียนให้ความสนใจเป็นจำนวน จากการสำรวจปัญหาเยาวชนของหลายหน่วยงาน ได้แก่ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ(สสส.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.) และสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ พบว่าวัยรุ่นมีปัญหาใกล้เคียงกัน ได้แก่ การหนีเรียน การเที่ยวกลางคืน การติดเกม การเล่นพนันฟุตบอล การใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการพูดโทรศัพท์มือถือ และเล่นอินเทอร์เน็ต สิ่งแวดล้อมที่ยั่ว อบายมุขในสังคมเหล่านี้ เป็นสาเหตุที่ทำให้นักเรียนที่อยู่ในช่วงวัยรุ่น ที่มีความอยากรู้อยากลอง สนใจกิจกรรมต่างๆ

จนกระทั่งตั้งอยู่ในความประมาท ละเลยการศึกษาทอดทิ้งการเรียน ส่งผลให้นักเรียนส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรที่ต่ำต้งผลการศึกษาดังกล่าว ซึ่งชี้ชัดว่า นักเรียนในปัจจุบันมีปัญหามากมายมีความซับซ้อน ที่มีสาเหตุจากการดำเนินชีวิตตั้งอยู่บนความประมาท ซึ่งมีผลกระทบต่อตัวนักเรียน ครอบครัวและสังคม หากนักเรียนไม่ตระหนักถึงความประมาทที่เป็นสาเหตุของปัญหา จะทำให้นักเรียนไม่พร้อมในการพัฒนาด้านต่างๆของชีวิตที่นำไปสู่ความล้มเหลวในความสามารถทางการเรียนและอาชีพในที่สุด

การจะทำให้นักเรียนซึ่งอยู่ในวัยรุ่น มีความอยากรู้ อยากรอง เกิดความตระหนักใน ความประมาท และมีวิธีการแก้ไขปัญหาได้อย่างเหมาะสม ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้หลักพุทธศาสนาที่ทำให้มนุษย์ได้ตระหนักถึงการกระทำของตนที่จะส่งผลกระทบต่ออนาคตของตน ในทางพระพุทธศาสนา ถือว่า ในการดำรงชีวิตของมนุษย์นั้น ความขัดข้อง ความเดือดร้อนลำบาก ความเจ็บปวด ความพลัดพรากและปัญหาชีวิตต่างๆ ซึ่งเรียกรวมว่าความทุกข์นั้นเป็นสิ่งที่มิได้อยู่ มนุษย์จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับและได้ประสบแน่นอน ไม่ว่าจะมนุษย์จะต้องการหรือไม่ต้องการ จะยอมรับว่ามันมีอยู่หรือไม่ยอมรับหรือแม้จะเป็นหน้าหนี อย่างไรก็ตาม เมื่อเป็นเช่นนี้หากมนุษย์ต้องการมีชีวิตอยู่อย่างดีที่สุด มนุษย์จะต้องยอมรับความจริงอันนี้ จะรับรู้สาเหตุและพร้อมที่จะจัดการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นให้ดีที่สุด ชีวิตที่เป็นอยู่อย่างดีและมีความสุขที่สุด คือ ชีวิตที่กล้ารับรู้ต่อปัญหาทุกอย่าง ตั้งทัศนคติที่ถูกต้องต่อปัญหาเหล่านั้นและจัดการแก้ไขด้วยวิธีที่ถูกต้อง (พระธรรมปิฎก, 2544, น. 4) ดังนั้น การรู้จักคิดแก้ปัญหาจึงเป็นตัวแปรสำคัญอย่างหนึ่ง ดังที่ Eberle & Stanish (1997, p. 9) ให้แนวคิดว่าการคิดแก้ปัญหาถือเป็นพื้นฐานที่สำคัญที่สุดของการคิดทั้งหมด การคิดแก้ปัญหาเป็นสิ่งสำคัญต่อวิถีการดำเนินชีวิต เพราะมนุษย์ต้องใช้การคิดเพื่อแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นตลอดเวลา ทักษะการคิดแก้ปัญหาเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องและมีประโยชน์ต่อการดำรงชีวิตที่รุ่นวัยสืบสนได้เป็นอย่างดี ผู้ที่มีความสามารถในการคิดแก้ปัญหาจะสามารถเผชิญกับภาวะสังคมที่เคร่งเครียดได้อย่างเข้มแข็ง

การพัฒนาการคิดจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนที่ประสบปัญหา บุคคลจะมีความสามารถในการคิดแก้ปัญหาได้ต้องอาศัยการเรียนรู้และได้รับการศึกษาที่ถูกต้อง ดังที่ พระธรรมปิฎก(ประยุทธ์ ปยุตฺโต, 2543, น.1-20) กล่าวว่า แก่นแท้ของการศึกษา คือ การพัฒนาปัญญาของตนเองให้เกิดมีสัมมาทิฐิ คือ มีแนวความคิดที่ถูกต้อง ปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้เกิดสัมมาทิฐิคือ โยนิโสมนสิการ แปลว่า การทำในใจโดยแยบคายหรือคิดถุวิธี หมายถึง ความรู้จักคิด หรือคิดเป็น การคิดอย่างมีระเบียบหรือคิดตามแนวปัญญา คือ การรู้จักมอง พิจารณาสິงทั้งหลายตามสภาวะโดยคิดหาเหตุปัจจัย สืบถึงต้นเค้า สืบสาวให้ตลอดสาย แยกแยะสิ่งนั้น ๆ เรื่องนั้น ๆ ออกให้เห็นตามสภาวะและ

ตามความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนแห่งเหตุปัจจัยโดยไม่เอาความรู้สึกด้วยต้นหาอุปาทานของตนเองเข้าจับหรือเคลือบคลุม ทำให้แก้ปัญหาได้ ความสามารถในการคิดแก้ปัญหา จะช่วยให้นักเรียนที่ประสบปัญหาต่าง ๆ เช่น ปัญหาด้านการเรียน ปัญหาด้านการปรับตัว ปัญหาการเตรียมตัวเข้าสู่อาชีพ ตลอดจนปัญหาด้านจิตใจอื่น ๆ ให้มีแนวคิดและวิธีคิดที่ถูกต้องอันจะนำไปสู่การแก้ปัญหาได้

การคิดแก้ปัญหาตามแนวโยนิโสมนสิการนั้น พระพุทธองค์แสดงไว้ 10 วิธี ผู้วิจัยสนใจวิธีคิดแก้ปัญหาแบบอริยสัจ อันเป็น 1 ใน 10 วิธีคิด วิธีคิดแบบอริยสัจเป็นวิธีการแห่งปัญญา ที่จะดำเนินการแก้ไขปัญหามาตรบบแห่งเหตุผล วิธีคิดแบบอริยสัจมี 4 ขั้นตอน ได้แก่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค กล่าวคือ การเริ่มต้นปัญหา(ทุกข์) โดยกำหนดรู้ ทำความเข้าใจปัญหาหรือความทุกข์ให้ชัดเจน แล้วสืบค้นหาสาเหตุเพื่อเตรียมแก้ไข(สมุทัย) พร้อมกันนั้นกำหนดเป้าหมายของตนให้แน่ชัดว่าคืออะไร(นิโรธ) จะเป็นไปได้หรือไม่จะเป็นไปได้อย่างไร แล้วคิดวางวิธีปฏิบัติที่จะกำจัดสาเหตุของปัญหา(มรรค) โดยสอดคล้องกับการที่จะบรรลุจุดหมายที่ได้กำหนดไว้ วคิน อินทสระ (2544, น. 16) กล่าวว่า อริยสัจสี่เป็นเรื่องที่เกี่ยวกับปัญหาชีวิตและการแก้ไขปัญหา เป็นแนวทางแห่งการแก้ปัญหาชีวิตทุกอย่าง

กระบวนการกลุ่มที่มีประสิทธิภาพนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง(Tudor, 1999, pp.35-37) จะมีบรรยากาศที่มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ มีการเปิดเผยเรื่องราวความรู้สึกในขณะที่มีอุปสรรค ช่วยกันค้นหาวิธีแก้ไขและป้องกันเพื่อให้อุปสรรคลดลง รวมทั้งการมีความรู้สึกไว้วางใจภายในกลุ่มที่รับรู้ว่ามีสมาชิกกลุ่มพัฒนามากขึ้น การฝึกปฏิบัติ ได้รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ ปัจจัยข้างต้นของกระบวนการกลุ่ม ทำให้กระบวนการกลุ่มเป็นกระบวนการที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์ในการนำแนวความคิดที่เป็นระบบของอริยสัจสี่ไปใช้ให้เกิดการเปลี่ยนแปลง กระบวนการกลุ่มยังสอดคล้องใกล้เคียงกับพุทธวิธีที่พระพุทธองค์ใช้สอนหลักธรรมซึ่งวิธีที่ทรงใช้เป็นประจำ คือ การสอนโดยให้ผู้เรียนลงมือทำด้วยตนเอง การสอนที่ดำเนินไปในรูปที่ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าคุณครูและผู้สอนมีบทบาทร่วมกันในการแสวงหาความจริง แสดงความคิดเห็นและโต้ตอบได้อย่างเสรี หลักการนี้เป็นข้อสำคัญในวิธีการแห่งปัญญา (พระธรรมปิฎก, 2544, น. 39)

ในการวิจัยครั้งนี้ เลือกศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย เนื่องจากนักเรียนที่เรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจะมีอายุระหว่าง 12-16 ปี ถือเป็นช่วงวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์และสังคม (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2540) ประกอบกับนักเรียนต้องเตรียมพร้อมในการตัดสินใจเลือกที่จะศึกษาต่อทางสายสามัญหรือสายวิชาชีพหลังจากเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อีกทั้งในปีการศึกษา 2551 นี้ โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัยมีการปรับนโยบายในการจัดชั้นเรียน โดยให้นักเรียนที่มีผลการเรียนระดับเดียวกันอยู่ใน

ห้องเดียวกัน จากการจัดชั้นเรียนดังกล่าวพบว่าชั้นเรียนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ไม่เข้าเรียนบ่อยขึ้น และไม่สนใจเรียนมากขึ้น

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจจัดทำโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้ปัจฉิมโอวาท และหลักอริยสัจสี่ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัยที่มีผลการเรียนต่ำกว่า 2.00 เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงความประมาทในการศึกษาที่นำไปสู่ปัญหาทางการเรียน และพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถในการคิดแก้ปัญหาตามแนว อริยสัจ ตลอดจนสามารถคิดแก้ปัญหาที่ตนประสบอยู่ได้อย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้ปัจฉิมโอวาทและหลัก อริยสัจสี่ เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลการเรียนต่ำกว่า 2.00 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัยที่ 1 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการ ทดลองไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2 กลุ่มทดลองจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้น ภายหลังจาก ทดลอง

สมมติฐานการวิจัยที่ 3 กลุ่มควบคุมจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนการทดลองและ ภายหลังจากทดลอง ไม่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 4 กลุ่มทดลองจะมีพฤติกรรมการเรียนเพิ่มขึ้น ภายหลังจากทดลอง

สมมติฐานการวิจัยที่ 5 กลุ่มทดลองจะมีพฤติกรรมการเรียน ภายหลังจากทดลองและ ติดตามผล 4 สัปดาห์ไม่แตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ช่วยให้นักเรียนที่เข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้ปัจฉิมโอวาทและหลักอริยสัจสี่มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง นำไปสู่การมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น
2. ทำให้ได้รูปแบบและแนวทางในการจัดโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้ปัจฉิมโอวาทและหลักอริยสัจสี่ สำหรับอาจารย์ นักจิตวิทยา และเจ้าหน้าที่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาให้นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ที่มีผลการเรียนต่ำกว่า2.00 โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2551 และเป็นผู้สมัครใจเข้าร่วมการวิจัยเท่านั้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การปรึกษาแบบกลุ่ม (group counseling) โดยใช้ปัจฉิมโอวาทและหลักอริยสัจสี่ของพระพุทธเจ้า หมายถึง กระบวนการช่วยเหลือแบบกลุ่ม ที่ดำเนินกลุ่มโดยประกอบด้วยสมาชิกและผู้นำกลุ่มตามโปรแกรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักจากปัจฉิมโอวาทและอริยสัจสี่ของพระพุทธเจ้า เพื่อที่จะพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่เป็นอยู่ ให้เป็นพฤติกรรมใหม่ที่มีประสิทธิภาพส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เพิ่มมากขึ้น ภายใต้บรรยากาศของกลุ่มที่มีความอบอุ่นและเต็มไปด้วยการยอมรับ ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนนั้นนักเรียนกลุ่มทดลองจะเป็นผู้วางแผนภายหลังการประเมินพฤติกรรมของตนเอง โดยมีการวางแผนในการปฏิบัติอย่างเป็นรูปธรรมและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริง

2. ปัจฉิมโอวาท หมายถึง พระดำรัสสุดท้ายของพระพุทธเจ้าก่อนจะปรินิพพานความว่า “วยธมฺมา สงฺขารอ ปรปฺมาเทน สมฺปาเทถ” แปลว่า “สังขารทั้งหลาย มีความเสื่อมสลายไปเป็นธรรมดา ท่านทั้งหลายจงยังประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น ให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเถิด” โดยในการศึกษาครั้งนี้จะยกปัจฉิมโอวาทขึ้นมาเพื่อสร้างความตระหนักในหน้าที่ของตน เกิดการพัฒนาความคิดในเรื่อง ความไม่ประมาท โดยเฉพาะในด้านการศึกษา เมื่อตระหนักรู้ในความ

ประมาทด้านการเรียนของตนเองที่ทำให้เกิดปัญหา หรือทุกข์ขึ้นแล้ว จะนำไปสู่การแก้ปัญหาตามหลักอริยสัจสี่ต่อไป

3. หลักอริยสัจ 4 หมายถึง ความจริงอันประเสริฐ อันเป็นวิธีการแห่งปัญญา ที่จะดำเนินการแก้ไขปัญหาตามระบบแห่งเหตุผล วิธีคิดแบบอริยสัจมี 4 ขั้นตอน ได้แก่ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค กล่าวคือ การเห็นปัญหา(ทุกข์) โดยกำหนดรู้ ทำความเข้าใจปัญหาหรือความทุกข์ให้ชัดเจน แล้วสืบค้นหาสาเหตุเพื่อเตรียมแก้ไข(สมุทัย) พร้อมกันนั้นกำหนดเป้าหมายของตนให้แน่ชัดว่าคืออะไร(นิโรธ) จะเป็นไปได้หรือไม่จะเป็นไปได้อย่างไร แล้วคิดวางวิธีปฏิบัติที่จะกำจัดสาเหตุของปัญหา(มรรค) โดยสอดคล้องกับการที่จะบรรลุจุดหมายที่ได้กำหนดไว้ โดยในการวิจัยครั้งนี้ จะใช้หลักอริยสัจสี่ เพื่อแก้ปัญหที่เกิดจากความประมาทในการศึกษาของสมาชิกกลุ่ม

4. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมจากผลการเรียนในวิชาพื้นฐาน 11 วิชา ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ในภาคเรียนที่ 1 และ 2 ของปีการศึกษา 2551 มีคะแนนเต็มวิชาละ 100 คะแนน รวม 1,100 คะแนน

5. พฤติกรรมการเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่นักเรียนตระหนักว่าเป็นความประมาทในการศึกษาส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของตนเอง และต้องการเปลี่ยนให้เป็นพฤติกรรมใหม่ที่มีประสิทธิภาพทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มมากขึ้น โดยกำหนดให้พฤติกรรมการเรียน คือ

5.1 จุดมุ่งหมายในการเรียน หมายถึง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีจุดมุ่งหมายในการเรียน หรือไม่มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ความชัดเจนของจุดมุ่งหมายในการเรียน การวางเป้าหมายระยะสั้น และระยะยาว เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย โดยให้คะแนนจุดมุ่งหมายในการเรียน ตั้งแต่ 1 ถึง 5 คะแนน

5.2 เวลา (หน่วยนาทีก) ที่ใช้ในการอ่านหนังสือ หมายถึง การใช้เวลาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการอ่านหนังสือโดยให้คะแนนตามจำนวนนาทีกที่ใช้อ่านหนังสือ

5.3 ความเข้าใจในการอ่านหนังสือ หมายถึง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีการอ่านหรือไม่มีอ่านหนังสือ ให้คะแนนตั้งแต่ 0 ถึง 5 คะแนน ตามความเข้าใจที่เกิดจากการอ่านหนังสือ การตระหนักถึงประโยชน์จากการอ่านหนังสือ ความสามารถในการถ่ายทอดอธิบายสิ่งที่อ่าน และเชื่อมโยงกับความรู้เดิม

5.4 เวลา (หน่วยนาทีก) ที่ใช้ในการทำการบ้าน/งานที่ได้รับมอบหมาย หมายถึง การใช้เวลาของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการทำการบ้าน/งานที่ได้รับมอบหมาย โดยให้คะแนนตามจำนวนนาทีกที่ใช้ทำการบ้าน/งานที่ได้รับมอบหมาย

5.5 การทำการบ้าน/งานที่ได้รับมอบหมายอย่างครบถ้วน หมายถึง นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทำการบ้าน/งานที่ได้รับมอบหมาย หรือไม่ทำ ให้คะแนนตั้งแต่ 0 ถึง 5 คะแนน ตามความตั้งใจและรับผิดชอบในการบ้าน/งานที่ได้รับมอบหมายอย่างครบถ้วน รวมถึงการทำการบ้าน/งานที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง

6. กลุ่มทดลอง หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลการเรียนต่ำกว่า 2.00 ของโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย ที่เข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้ปัจฉิมโอวาทและหลักอริยสัจสี่

7. กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีผลการเรียนต่ำกว่า 2.00 ของโรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย ที่ไม่ได้เข้าร่วมโปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มโดยใช้ปัจฉิมโอวาทและหลักอริยสัจสี่